

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **L. O.,** zastoupená Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2018, č. j. CPR-25835-8/ČJ-2017-930310-V243, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 A 2/2018 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla dne 25. 5. 2017 během výkonu práce v areálu společnosti Initial Ecotex, s. r. o., v obci Kralupy nad Vltavou kontrolována Policií České republiky, při níž bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá na základě polského dlouhodobého víza s platností od 25. 4. 2017 do 24. 12. 2017. Povolení k výkonu práce na území České republiky žalobkyně nepředložila. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 8. 2017, č. j. KRPS-170067-32/ČJ-2017-010026, bylo žalobkyni uloženo správní

vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), a zároveň stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců. Podané odvolání žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí") zamítla.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud" a „napadený rozsudek") zamítl. Mezi stranami nebylo dle krajského soudu sporné, že činnost žalobkyně naplňovala znaky závislé práce. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že ačkoli byla žalobkyně podle pracovní smlouvy ze dne 10. 5. 2017 formálně zaměstnankyní společnosti OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o. (dále též „polský zaměstnavatel"), pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost nevykonávala. Ihned po svém příjezdu do Polska (z Ukrajiny žalobkyně odcestovala 9. 5. 2017, do České republiky přijela již následující den) byla vyslána na území České republiky, kde pracovala pro českou společnost Initial Ecotex, s. r. o., jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Práci jí zadávala jiná pracovnice této společnosti. Její pracovní smlouva ze dne 10. 5. 2017 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého měla pracovat na adrese závodu společnosti Initial Ecotex, s. r. o., a to bez jakéhokoliv časového omezení (na dobu neurčitou). Sama žalobkyně opakovaně uvedla, že v Polsku nikdy nepracovala a pouze jí zde byla nabídnuta práce v České republice.

[3] Na základě uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že společnost OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., fakticky fungovala jako agentura práce, která žalobkyni pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ji jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS (dostupný z www.nssoud.cz) se na tyto případy výjimka podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že se žalobkyně po uplynutí doby vyslání vrátí zpět na polský pracovní trh.

[4] K poukazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise krajský soud poznamenal, že vyjádření vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje [„*workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State*"; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed" ve smyslu „obvykle pracující" např. v bodě 3 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků")]. Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nadto uvedl, že vyjádření je velmi stručné a obecné, aniž by se konkrétněji vyjadřovalo k situaci žalobkyně (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, tj. k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje), či obsahovalo podrobnější úvahy. V podstatě pouze shrnuje některé závěry nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, s jehož relevantní judikaturou se však Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku

č. j. 2 Azs 289/2017 - 31 vypořádal. V posuzované věci má tedy vyjádření prakticky nulovou argumentační hodnotu.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, nedostatečné zjištění skutkového stavu a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Stěžovatelka trvá na tom, že práci na území České republiky nevykonávala neoprávněně, a brojí proti názoru krajského soudu, že na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (ve spojení se směrnicí o vysílání pracovníků). Stěžovatelka je zaměstnankyní společnosti OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., a do České republiky byla vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost VIDININVEST, s. r. o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Důkazy opakovaně předkládané stěžovatelkou na podporu uvedeného tvrzení nebyly správním orgánem provedeny. Soulad postupu zaměstnavatele stěžovatelky s právem Evropské unie potvrdila i Evropská komise. Podle názoru stěžovatelky nelze pouze ze skutečnosti, že v Polsku nepobývala delší dobu, dovodit, že si nevytvořila vztah se svým zaměstnavatelem; úmysl nevrátit se zpět do Polska stěžovatelka nikdy nevyjádřila. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě.

[7] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[10] Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti i pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., daný stížní bod však nijak neodůvodnila, a proto se jím Nejvyšší správní soud nemohl blíže zabývat a kasační stížnost posoudil pouze s ohledem na § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je nicméně součástí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*“.

[13] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, „*který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.

[14] Jak správně uvedl již krajský soud, otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali, se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, ve kterém dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „[v]*ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh*.“

[15] V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka přicestovala do Polska dne 9. 5. 2017, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Dne 10. 5. 2017 s ní společnost OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., uzavřela pracovní smlouvu na dobu neurčitou (která byla ještě téhož dne doplněna o dodatek, podle kterého měla pracovat na adrese závodu společnosti Initial Ecotex, s. r. o., a to bez jakéhokoli časového omezení). Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde od 11. 5. 2017 do 25. 5. 2017 (kdy byla kontrolována Policií České republiky) pracovala pro českou společnost Initial Ecotex, s. r. o., jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Práci jí zadávala a kontrolovala zaměstnankyně společnosti Initial Ecotex, s. r. o., mzda jí měla být vyplacena teprve 27. 5. 2017.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k názoru, že i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.)

společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[17] Ohledně argumentace vyjádřením Evropské komise se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s vypořádáním ze strany krajského soudu, které ostatně stěžovatelka ve své kasační stížnosti nijak nezpochybňuje. Konstatování, že správním orgánem nebyly provedeny stěžovatelkou navržené důkazy, považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za natolik obecné a neurčité, že se jím nemohl blíže zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná netvrdila, že by jí nad rámec její běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu